

Οι Ορλόφ και οι Σοκόλοφ

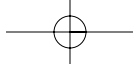
Ludmila Ulitskaya

Με μια πρώτη ματιά δεν έκαναν και μεγάλη εντύπωση. Και οι δυο φαίνονταν μάλλον μικροί, δεν ήταν ιδιαίτερα εντυπωσιακοί, και ήταν τόσο απορροφημένοι ο ένας από τον άλλο που δεν είχαν καθόλου χρόνο για τον υπόλοιπο κόσμο. Μια δεύτερη ματιά εντούτοις σου έλεγε ότι ήταν σαν τους πίσυρους του τροχού, κινητήριιοι μοχλοί παραγωγής ενέργειας, και μετά από αυτό ήταν αδύνατο να ανακαλέσεις στο νου σου την αρχική εντύπωση. Κανένας στο πανεπιστήμιο δε θα μπορούσε να θυμηθεί μια στιγμή που δεν ήταν ένα εν πλήρει ενώσει στοιχείο. Είχαν συναντηθεί δίνοντας εισαγωγικές εξετάσεις, και ακόμη και πριν από την έκδοση των αποτελεσμάτων, οι δυο τους είχαν απομονωθεί στην ντάτσα του. Επέστρεψαν πέντε ημέρες αργότερα, στις 21 Ιουλίου, την ημέρα που ο κατάλογος εγγραφής ταχυδρομήθηκε, και πήγαν κατευθείαν στον πίνακα με τις αναρτημένες ανακοινώσεις της τρομερής επιτροπής, που απέρριψε όλους εκτός από τρεις σπουδαστές που έτρεμαν από το φόβο τους. Μία από τους τρεις ήταν η Τόνια Κολόσοβα, μια πληκτική, άοσμη και άνοστη σπασίικλα και, όπως έμαθαν στη συνέχεια, ανιψιά του κοσμήτορα. Αυτοί –ο Αντρέι Ορλόφ και η Τάνια Σοκόλοβα– ήταν οι άλλοι δύο.

Τα επώνυμά τους, που προέρχονταν από τις ρωσικές λέξεις για τον αετό και το γεράκι, τους ταίριαζαν τέλεια. Έγιναν σύντομα τόσο αχώριστοι, τόσο αδιάσπαστοι, που οι άνθρωποι άρχισαν να τους αποκαλούν οι Ορλόφ-Σοκόλοφ.

Κατά τη διάρκεια εκείνων των πέντε ημερών στην ντάτσα, όπου είχαν συρθεί από το κρεβάτι μετά από αρκετό διάστημα για να πεταχτούν ίσαμε το μαγαζάκι του χωριού για κρασί και άλλα απαραίτητα, είχαν μάθει ότι οι διαφορές τους θα μπορούσαν να μετρηθούν στα δάχτυλα του ενός χεριού. Η Τάνια αγαπούσε την κλασική μουσική. Ο Αντρέι την τζαζ. Του άρεσε η ποίηση του Μαγιακόφσκι. Εκείνη δεν μπορούσε να την αντέξει, της ήταν ανυπόφορη. Γέλασαν με την καρδιά τους όταν ανακάλυψαν την τελευταία τους διαφορά: αυτός είχε αδυναμία στα γλυκά, ενώ η μεγαλύτερή της ευχαρίστηση ήταν ένα αγγουράκι τουρσί.

Στην απαρίθμηση όλων των υπόλοιπων θεμάτων, ανακάλυψαν απόλυτη ταύτιση. Και οι δύο ήταν μεικτής καταγωγής, εβραϊκής από την πλευρά της μητέρας. Και οι δύο μητέρες ήταν γιατροί. Η οικογένεια της Τάνιας ήταν μονογονεϊκή και η μητέρα της την είχε μεγαλώσει μέσα

σε αρκετά δύσκολες και στριμωγμένες συνθήκες, ενώ η οικογένεια του Αντρέι δεν είχε καμία έγνοια για οικονομικά θέματα. Αλλά ακόμη και αυτό αντισταθμίστηκε από το γεγονός ότι, αντί του απόντος πατέρα της Τάνιας, ο Αντρέι είχε έναν πατριό, έναν καθηγητή, με τον οποίο δεν τα πήγαινε καλά. Η οικογενειακή ευμάρεια ήταν κατά συνέπεια προσβολή στην ανδρική του περηφάνια. Από την ηλικία των δεκαπέντε, κέρδιζε έξω στους δρόμους το χαρτζιλίκι του πουλώντας παράνομα στην οδό Γκόρκι γυναικεία ρολόγια και αμερικανικά τζιν, που τότε ακριβώς άρχιζαν τη θριαμβευτική τους πορεία από το Μπρεστ Λιτόβσκ προς το Βλαδιβοστόκ.

Σ' αυτό το σημείο της εξομολόγησης του Αντρέι, η Τάνια κάγχασε: «Η σύγκρουση εργάτη και κεφαλαίου!». Η δική της επιχείρηση ήταν σε έναν παρακείμενο τομέα της αγοράς. Ενώ ο Αντρέι ήταν ένας πλανόδιος πωλητής τζιν, εκείνη έραβε πουκάμισα με κουμπιά μέχρι κάτω, εφοδιασμένα με τις αναγκαίες ετικέτες μεγάλων εμπορικών οίκων, έχοντας υπολογίσει ότι οι νέοι που φιλοδοξούσαν να φορούν τζιν θα αντιμετώπιζαν αργά ή γρήγορα το δίλημμα πού θα αγόραζαν το πουκάμισο που θα πήγαινε με το τζιν και το οποίο θα έπρεπε να έχει όχι δύο αλλά τέσσερις τρύπες για τα ισάριθμα κουμπιά στο γιακά και μία θηλιά στο πίσω μέρος στην πλάτη.

Όσον αφορά τον αθλητισμό; Μα ναι, έκαναν και οι δύο σπορ. Ο Αντρέι υπήρξε μπόξερ και η Τάνια γυμνάστρια, αλλά είχαν και ο δύο απορρίψει την πιθανότητα να ασχοληθούν επαγγελματικά. Ο Αντρέι είχε κατορθώσει να μπει στην πρώτη κατηγορία, έγινε υποψήφιος κάτοχος τίτλου στο άθλημα και έγινε δεκτός στην ομάδα νέων της Μόσχας, προτού τα εγκαταλείψει. Η Τάνια τα παράτησε λίγο νωρίτερα, στα πρόθυρα της εισαγωγής της στην πρώτη κατηγορία. Ήταν ικανοποιημένη με αυτό.

Την τέταρτη μέρα της κοινής τους ζωής, ομολόγησαν ο ένας στον άλλο την προτίμησή τους πάντα προς τους μεγαλόσωμους συντρόφους, όντας και οι δύο κάπως μικροσκοπικοί, ειδικά συγκρινόμενοι με τους σωματώδεις αθλητικούς τύπους.

«Υπονοείς ότι δε σου αρέσω;» Η Τάνια ξεφύσησε περιφρονητικά.

«Ακριβώς. Πάντα μου άρεσαν οι μεγαλόσωμες ψηλές Αμαζόνες».

«Καλά λοιπόν, μάθε πως ούτε κι εσύ είσαι ο τύπος μου. Υπερβολικά κοκαλιάρης», είπε η Τάνια γελώντας. Ακούγοντάς τους θα μπορούσε να φανταστεί κανείς ότι είχαν περάσει και οι δύο διά πυρός και σιδήρου. Στην πραγματικότητα, αν και όντως είχαν κάποια πείρα απ' τη ζωή, εκείνη άγγιζε μόνο το περίγραμμα, μόλις και σκιαγραφούσε τη ζωή. Εντούτοις διέθεταν την οξυδέρκεια να αναγνωρίσουν τη σπανιότητα του αμοιβαίου προσδιορισμού τους, της κοινής απόλυτης ταύτισης, η οποία ήταν περισσότερη από αυτή που θα ανέμενε κανείς από δύο δίδυμους.

Ξυπνούσαν ακόμη και τη νύχτα και κατευθύνονταν προς το ψυγείο την ίδια ακριβώς ώρα. Και προσκολλήθηκαν ο ένας στον άλλο και έλιωναν μαζί στο χωνευτήρι της απόλυτης ταύτισης όπως δύο σταγόνες υδράργυρου ή, καλύτερα, επειδή η πλήρης ένωση μπορεί να σκότωνε το μικρό ποσοστό τριβής που παρήγε εκείνες τις ανεπαίσθητες εκροές διαφοροποίησης, στέκονταν μαζί όπως οι εκτυφλωτικές λάμπες της αστραπής, η στιγμή κοντά στο θάνατο, όταν το σύμπαν εκστασιάζεται μπροστά στο κενό της ευδαιμονίας του.

Δεν ήξεραν πόσο τυχεροί ήταν. Είχαν όλα όσα θα μπορούσαν να επιθυμήσουν: δυνατά αθλητικά σώματα, ακαριαίες αντιδράσεις, πειθαρχημένα μυαλά και την αυτοπεποίθηση των νικητών που δεν έχουν υποφέρει ποτέ παραπάνω πόνο από αυτόν που προκαλεί μια ανεπαίσθητη γρατσουνιά. Είχαν αποσυρθεί από τον αθλητισμό ακριβώς τη στιγμή που

